

Elias – Nummer Ét

Den Første og den Sidste

Jeff Pippenger

2023-07-31

Det afsluttende udsagn i Det Gamle Testamente fremsætter et løfte om, at profeten Elias skal fremtræde med et budskab før Herrens store og frygtelige dag.

Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse. Malakias 4,5-6.

Bibelen er tydelig i, at „Herrens store og frygtelige dag“ eller den „forbandelse“, hvormed Gud „slår jorden“, også symbolsk fremstilles som „de syv sidste plager“ eller „Guds vrede“ i Johannes' Åbenbaring. Kapitel femten i Åbenbaringen indfører den profetiske ramme, som fører til udgydelsen af de store og frygtelige syv sidste plager i kapitel seksten.

Og jeg så et andet tegn i himlen, stort og forunderligt: syv engle, som havde de syv sidste plager; for i dem fuldbyrdes Guds vrede.

Og jeg så noget, der lignede et hav af glas, blandet med ild; og dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stod på glashavet og havde Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang og siger: Store og underfulde er dine gerninger, Herre Gud, den Almægtige; retfærdige og sande er dine veje, du de helliges Konge. Hvem skulle ikke frygte dig, o Herre, og herliggøre dit navn? thi du alene er hellig; thi alle folkeslag skal komme og tilbede for dit åsyn; thi dine domme er blevet åbenbaret.

Og derefter så jeg, og se, vidnesbyrdets tabernakels tempel i himmelen blev åbnet. Og de syv engle kom ud af templet og havde de syv plager; de var klædt i rent og hvidt linned og om brystet gjordede med gyldne bælder. Og et af de fire væsener gav de syv engle syv guldsåle, fulde af Guds vrede, han, som lever i evighedernes evigheder. Og templet blev fyldt med røg fra Guds herlighed og fra hans kraft; og ingen kunne gå ind i templet, før de syv plager fra de syv engle var fuldbyrdet. Åbenbaringen 15:1-8.

Grunden til, at „ingen kunne gå ind i templet, før de syv engles syv plager var fuldbyrdet“, er, at muligheden for at sikre frelse ophører, når templet fyldes med røg i kapitel femten. Den prøvetid, som menneskeheden fik til at omvende sig og finde frelse, er da forbi. Når dette tidspunkt er nået, udgydes „Herrens store og frygtelige dag“, som Johannes kalder „de syv sidste plager“, forud for Kristi andet komme. Malakias kaldte den dag „frygtelig“, og Esajas identificerer den som Guds „fremmede gerning“.

For Herren skal rejse sig som på Perazims bjerg, han skal vredes som i Gibeons dal, for at gøre sit værk, sit fremmede værk, og fuldbyrde sin gerning, sin fremmede gerning. Vær derfor ikke spottere, for at ikke jeres bånd skal blive gjort stærke; thi jeg har hørt fra den Herre,

Hærskarers Gud, om en tilintetgørelse, ja, en, som er fast besluttet over hele jorden. Esajas 28:21, 22.

Skønt Guds „fremmede gerning“ omfatter „hele jorden“, gør Inspirationen det klart, at udgydelsen af plagerne er forbundet med én nations oprør.

„Fremmede nationer vil følge De Forenede Staters eksempel. Skønt hun går forrest, vil den samme krise dog komme over vort folk i alle dele af verden.“ Testimonies, bind 6, 395.

„Når Amerika, den religiøse friheds land, forener sig med pavedømmet for at tvinge samvittigheden og nøde mennesker til at ære den falske sabbat, vil folk i alle lande på hele jorden blive ledt til at følge hendes eksempel.“ Testimonies, bind 6, s. 18.

Hver nation vil fylde deres prøvetids bæger, men de „Guds domme“, som Søster White betegner som „national ruin“, „tiden for Guds ødelæggende domme“, idet hun også således omtaler den historie, der begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater, er ikke de syv sidste plager.

„En tid kommer, da Guds lov i en særlig forstand skal gøres ugyldig i vort land. Vort lands ledere vil ved lovgivningsmæssige foranstaltninger håndhæve søndagsloven, og således vil Guds folk blive bragt i stor fare. Når vort land i sine lovgivende råd vedtager love for at binde menneskers samvittighed med hensyn til deres religiøse rettigheder, idet man håndhæver søndagshelligholdelse og lader undertrykkende magt komme til udfoldelse mod dem, der holder sabbatten på den syvende dag, vil Guds lov, i alle væsentlige henseender, blive gjort ugyldig i vort land; og nationalt frafald vil blive efterfulgt af national undergang.“ Review and Herald, 18. december 1888.

Guds domme, som søster White betegner som „national ruin“, begynder ved den nationale søndagslov og markerer begyndelsen på Guds „fremmede gerning“, skønt Guds fremmede gerning mere specifikt er de syv sidste plager. Et mere fuldstændigt billede af Guds fremmede gerning fremkommer, når udfrielsen fra Egypten føjes til rækken af Guds udøvende domme. De egyptiske plager, skønt de var ti i tal, var inddelte. De første tre blev adskilt fra de sidste syv. Således identificerer udfrielsen fra Egypten en tidsperiode, der er fremstillet ved de første tre plager, som begynder med De Forenede Staters nationale ruin og fortsætter, indtil Mikael står frem, og menneskets nådetid ophører.

„Guds domme vil blive hjemsøgt over dem, som søger at undertrykke og tilintetgøre Hans folk. Hans langvarige overbærenhed med de ugudelige gør mennesker dristige i overtrædelsen, men deres straf er ikke desto mindre vis og frygtelig, fordi den længe er blevet udsat. 'Herren skal rejse sig som ved Perazims bjerg, Han skal vredes som i Gibeons dal, for at Han kan udføre sit værk, sit sære værk, og fuldbyrde sin gerning, sin sælsomme gerning.' Esajas 28:21. For vor barmhjertige Gud er straffens handling en sælsom handling. 'Så sandt jeg lever, siger den Herre Gud, jeg har ikke behag i den ugudeliges død.' Ezekiel 33:11. Herren er 'barmhjertig og nådig, langmodig og rig på godhed og sandhed, ... som tilgiver misgerning og overtrædelse og synd.' Men Han vil 'ingenlunde holde den skyldige for uskyldig.' 'Herren er sen til vrede og stor i kraft, og Han vil ingenlunde frikende den ugudelige.' 2 Mosebog 34:6, 7; Nahum 1:3. Ved frygtelige gerninger i retfærdighed vil Han hævde myndigheden af sin

nedtrådte lov. Alvoren i den gengældelse, som venter overtræderen, kan bedømmes ud fra Herrens tøven med at fuldbyrde retfærdigheden. Det folk, som Han længe bærer over med, og som Han ikke vil slå, før det i Guds regnskab har fyldt sin misgernings mål, skal til sidst drikke vredens bæger, ublandet med barmhjertighed.“

"Når Kristus ophører med sin forbøn i helligdommen, vil den ublandede vrede, som er truet mod dem, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke (Åbenbaringen 14:9, 10), blive udgydt. Plagerne over Egypten, da Gud stod foran at udfri Israel, lignede i karakter de endnu mere frygtelige og vidtrækkende domme, som skal ramme verden umiddelbart før Guds folks endelige udfrielse. Åbenbareren siger i sin beskrivelse af disse frygtelige plager: 'Der kom et ondt og smerteligt sår på de mennesker, som havde dyrets mærke, og som tilbade dets billede.' Havet 'blev til blod som fra en død mand, og hver levende sjæl i havet døde.' Og 'floderne og vandkilderne ... blev til blod.' Hvor frygtelige disse hjemsøgelser end er, står Guds retfærdighed fuldstændig retfærdiggjort. Guds engel erklærer: 'Retfærdig er du, Herre, ... fordi du har dømt således. For de har udgydt helliges og profeters blod, og blod har du givet dem at drikke; det er de værdige til.' Åbenbaringen 16:2–6. Ved at dømme Guds folk til døden har de i sandhed pådraget sig skyld i deres blod, som om det var blevet udgydt ved deres egne hænder. På samme måde erklærede Kristus jøderne på sin tid skyldige i alt det hellige menneskers blod, som var blevet udgydt siden Abels dage; for de havde den samme ånd og søgte at udføre det samme værk som disse profetmordere."

"I den plage, som følger, gives der solen magt 'til at svide menneskene med ild. Og menneskene blev svedet af stærk hede.' Vers 8, 9. Profeterne beskriver således jordens tilstand i denne frygtelige tid: 'Landet sørger; ... fordi markens høst er gået til grunde.... Alle markens træer er visnet; thi glæden er visnet bort fra menneskenes børn.' 'Sæden er rådden under sine jordklumper, forrådskamrene ligger øde.... Hvor sukker dyrene! Kvægets hjerde er fortvivlede, fordi de ikke har græsgang.... Vandets floder er udtørrede, og ild har fortæret ørkenens græsgange.' 'Tempelsangene skal på den dag blive til jamren, siger den Herre Herren; der skal være mange døde kroppe på hvert sted; man skal kaste dem bort i stilhed.' Joel 1:10–12, 17–20; Amos 8:3."

„Disse plager er ikke universelle, for da ville jordens indbyggere blive fuldstændig udryddet. Dog vil de være de frygteligste svøber, som dødelige nogen sinde har kendt. Alle domme over mennesker før nådetidens afslutning har været blandet med barmhjertighed. Kristi forbønnende blod har skærmet synderen fra at modtage sin skylds fulde mål; men i den endelige dom udgydes vreden ublandet med barmhjertighed."

„På den dag vil skarer begære ly under Guds barmhjertighed, som de så længe har foragtet. 'Se, dage skal komme, siger den Herre Gud, da jeg vil sende hungersnød over landet, ikke hungersnød efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord; og de skal flække om fra hav til hav og fra nord lige til øst; de skal løbe hid og did for at søge Herrens ord, men skal ikke finde det.' Amos 8:11, 12." Den store strid, 627–629.

I det foregående afsnit stod der: „Den nation, som Han er langmodig med, og som Han ikke vil slå, før den i Guds regnskab har fyldt sit misgerningsmål, skal til sidst drikke vredens bæger, ublandet med barmhjertighed.“ Hun skrev også i samme afsnit: „Plagerne over Egypten, da Gud stod i

begreb med at udfri Israel, lignede i karakter de mere frygtelige og omfattende domme, som skal komme over verden lige før Guds folks endelige udfrielse.“ Den nation (De Forenede Stater), som fylder „misgerningsmålet“, vil lide plager, der ligner de ti plager i Egypten.

Ægyptens plager var inddelt i to perioder. De første tre plager ramte alle, men de syv sidste plager ramte kun egypterne.

Og på den dag vil jeg udskille landet Gosen, hvor mit folk bor, så der ingen fluesværme skal være der, for at du kan vide, at jeg er Herren midt på jorden. 2 Mosebog 8,22.

De første tre plager i Egypten ramte overalt, men Goshen, hvor hebræerne boede, modtog ikke Egyptens syv sidste plager. De Forenede Stater er den nation, der fylder sit bæger med misgerning ved søndagsloven. På dette tidspunkt følges nationalt frafald af national undergang, men de domme, som frembringer national undergang, er blandet med barmhjertighed, indtil Mikael står frem, og nådetiden lukkes for hele menneskeheden. Ved søndagsloven i De Forenede Stater vil flertallet af dem, som nu bekender sig til at være sabbathholdere, bøje sig for de herskende magter og antage dyrets mærke. På den tid bliver spørgsmålet om søndagsloven en åndelig prøve for dem, som har stået uden for adventismen. Fra søndagsloven i De Forenede Stater og indtil Mikael står frem, finder den store indsamling af arbejdere fra den ellefte time sted, men døren er allerede blevet lukket for dem, som holdes ansvarlige for lyset om den syvende dags sabbat før søndagsloven.

Mere og mere, efterhånden som dagene går, bliver det tydeligt, at Guds domme er i verden. I ild og oversvømmelse og jordskælv advarer Han denne jords indbyggere om Sin nære komme. Tiden nærmer sig, da den store krise i verdens historie vil være kommet, når enhver bevægelse i Guds styrelse vil blive iagttaget med intens interesse og ubeskrivelig ængstelse. I hurtig rækkefølge vil Guds domme følge efter hinanden—ild og oversvømmelse og jordskælv, sammen med krig og blodsudgydelse.

„O, at folket måtte kende tiden for deres besøgstid! Der er mange, som endnu ikke har hørt den prøvende sandhed for denne tid. Der er mange, med hvem Guds Ånd kæmper. Tiden for Guds ødelæggende domshandlinger er nådens tid for dem, som ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad sandhed er. Med ømhed vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er endnu udstrakt for at frelse, mens døren er lukket for dem, som ikke ville gå ind.

„Guds barmhjertighed viser sig i Hans lange overbærenhed. Han holder sine domme tilbage og venter på, at advarselsbudskabet skal blive forkyndt for alle. Åh, om vort folk ville føle, som de burde, det ansvar, der hviler på dem for at bringe verden det sidste barmhjertighedsbudskab, hvilket vidunderligt værk ville da ikke blive udført!“ Testimonies, bind 9, 97.

I det foregående afsnit fastslog hun, at „tiden for Guds ødelæggende domshandlinger er barmhjertighedens tid for dem, som ikke har haft nogen mulighed for at lære, hvad sandheden er.“ I det næste afsnit omtaler hun denne tidsperiode som „trængselens tid“.

„Jeg så, at den hellige sabbat er og vil være skillemuren mellem Guds sande Israel og de vantro; og at sabbatten er det store spørgsmål, som skal forene hjerterne hos Guds kære

ventende hellige. Og dersom nogen troede og holdt sabbatten og modtog den velsignelse, der ledsager den, og derpå opgav den og overtrådte det hellige bud, ville de lukke Den Hellige Stads porte for sig selv, lige så vist som der er en Gud, der hersker i himlen ovenover. Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser og holder sabbatten. De havde ikke forkastet lyset om den. Og ved begyndelsen af trængselstiden blev vi fyldt med Helligånden, idet vi gik ud og forkyndte sabbatten mere fuldt. Dette gjorde kirken og de navnkristne adventister rasende, eftersom de ikke kunne gendrive sabbatssandheden. Og på denne tid så alle Guds udvalgte klart, at vi havde sandheden, og de kom ud og udholdt forfølgelsen sammen med os.“ A Word to the Little Flock, 18, 19.

Skønt det er lidt ændret, findes det samme afsnit, som netop er citeret, i bogen Early Writings. I den bog medtager hun en kommentar til sin udtalelse om „trængselstiden“. A Word to the Little Flock var den første publikation fra de skuffede trofaste milleritter efter den store skuffelse den 22. oktober 1844, og årtier senere, da redaktører anvendte dele af den pjece til at medtage i bogen Early Writings, præciserede de, at den „trængselstid“, der blev henvist til, ikke var de syv sidste plager; for når de syv sidste plager udgydes, er der ingen barmhjertighed blandet med dommene.

„1. På side 33 gives følgende: ‘Jeg så, at den hellige sabbat er og vil være den adskillende mur mellem Guds sande Israel og de vantro; og at sabbatten er det store spørgsmål, som skal forene hjerterne hos Guds kære, ventende hellige. Jeg så, at Gud havde børn, som ikke ser og holder sabbatten. De har ikke forkastet lyset om den. Og ved begyndelsen af trængselens tid blev vi fyldt med Helligånden, idet vi drog ud og forkyndte sabbatten mere fuldt.’”

“Dette syn blev givet i 1847, da der kun var meget få af adventbrødrene, som holdt sabbatten, og af disse var der kun få, som antog, at dens overholdelse var af tilstrækkelig betydning til at drage en skillelinje mellem Guds folk og de vantro. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at kunne ses. ‘Begyndelsen til denne trængselstid’, som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode umiddelbart før de bliver udgydt, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og nationerne vil vredes, men blive holdt tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‘sildigregnen’, eller vederkvægelserne fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den periode, da de syv sidste plager skal blive udgydt.” Early Writings, 85.

Ved søndagsloven i Amerikas Forenede Stater vil nationalt frafald blive efterfulgt af national undergang. Ved denne søndagslov vil adventismen i Amerikas Forenede Stater blive delt i to klasser; den ene vil modtage dyrets mærke, den anden Guds segl. Amerikas Forenede Staters nationale undergang er fremstillet ved de første tre plager i Egypten. Disse domme fortsætter indtil menneskenes nådetid afsluttes; derpå udgydes de syv sidste plager, som er ublandede med barmhjertighed.

Min pointe angår mindre Egyptens profetiske historie og mere det forhold, at Ellen White identificerer Egypten som symbolet på den nation, der tvinger hele verden til at modtage dyrets mærke; for derved bruger hun begyndelsen til at illustrere enden, hvilket er Jesu profetiske signatur som Alfa og Omega. I beretningen om udgangen af Egypten, da Herren indgår pagt med det gamle

Israel, åbenbarer Han sig med et nyt navn.

Da sagde Herren til Moses: Nu skal du se, hvad jeg vil gøre ved Farao; thi med stærk hånd skal han lade dem gå, og med stærk hånd skal han drive dem ud af sit land.

Og Gud talte til Moses og sagde til ham: Jeg er Herren. Og jeg åbenbarede mig for Abraham, for Isak og for Jakob under navnet Gud den Almægtige, men under mit navn JEHOVA blev jeg ikke kendt af dem.

Og jeg har også oprettet min pagt med dem for at give dem Kana'ans land, deres udlændigheds land, hvori de var fremmede. Og jeg har også hørt Israels børns suk, dem som egypterne holder i trældom; og jeg har ihukkommet min pagt. Derfor skal du sige til Israels børn: Jeg er Herren, og jeg vil føre jer ud fra egypternes byrder, og jeg vil fri jer fra deres trældom, og jeg vil forløse jer med udstrakt arm og med store domshandlinger. Og jeg vil tage jer til mig som et folk, og jeg vil være jeres Gud; og I skal kende, at jeg er Herren jeres Gud, som fører jer ud fra egypternes byrder. Og jeg vil føre jer ind i det land, som jeg med ed lovede at give Abraham, Isak og Jakob; og jeg vil give det til jer som arv: Jeg er Herren.

Og Moses talte således til Israels børn; men de hørte ikke på Moses på grund af modløshed og hårdt trædomsarbejde. 2 Mosebog 6,1–9.

Herren identificerer her Moses som repræsentanten for sin pagt, således som Jakob, Isak og Abraham var det. Indtil Moses' historie var navnet JEHOVAH ukendt for Abraham og hans efterkommere, og i beretningen om fornyelsen af Abrahams pagt, da hebræerne skulle udfries af det egyptiske trældom, fremfører Herren en ny åbenbaring af sin karakter, for et navn repræsenterer profetisk karakter. Da Abram trådte ind i pagt med Herren, ændrede Herren hans navn til Abraham. Ved begyndelsen af profetien om det egyptiske trældom fik pagtens menneskelige repræsentant sit navn ændret, og ved afslutningen af denne profeti indførte Gud et nyt navn for sig selv.

Abram indgik pagt i kapitel femten, og dér blev profetien om den egyptiske trældom i fire hundrede år fremsat. I kapitel sytten fik Abram omskærelsens rite, og hans og Saras navne blev ændret.

Fire hundrede år senere blev Moses rejst op for at opfylde Abrahams profeti om de fire hundrede år. Abraham, Isak, Jakob og Moses repræsenterer alle de hundrede og fireogfyrre tusind, som indgår pagt med Herren i de sidste dage.

"I de sidste dage af denne jords historie skal Guds pagt med sit budholdende folk fornyes."

Review and Herald, 26. februar 1914.

Adskillelsen mellem de sabbatsholdere, som accepterer dyrets mærke, og de sabbatsholdere, som modtager Guds segl, fuldbyrdes ved søndagsloven. Adskillelsen fremstilles i lignelsen om de ti jomfruer.

»Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.« The Great Controversy, 393.

„Jeg bliver ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruer, hvoraf fem var kloge og fem dårlige. Denne lignelse er blevet og vil blive opfyldt til punkt og prikke, for den har en særlig anvendelse på denne tid og er, ligesom den tredje engels budskab, blevet opfyldt og vil fortsat være nærværende sandhed indtil tidens afslutning.“ Review and Herald, 19. august 1890.

Lignelsen blev opfyldt den 22. oktober 1844, da de kloge og de dårlige jomfruer i Milleriternes historie blev adskilt. Adventismens begyndelse repræsenterer Adventismens afslutning, og adskillelsen ved afslutningen er en opfyldelse af lignelsen om de ti jomfruer, og adskillelsen ved afslutningen frembringes ved søndagsloven.

”Disse lignelser lærer desuden, at der ikke skal være nogen nådetid efter dommen. Når evangeliets gerning er fuldendt, følger der straks adskillelsen mellem de gode og de onde, og hver classes skæbne er for evigt fastlagt.” Christ’s Object Lessons, 123.

Lignelsen om de ti jomfruer fastslår, at det er adventismens kloge jomfruer, der modtager Guds segl, og adventismens dårlige jomfruer, der modtager dyrets mærke ved søndagsloven i De Forenede Stater. De dårlige jomfruer fremstilles også som laodikeere.

„Den tilstand i Kirken, som de dårlige jomfruer repræsenterer, omtales også som den laodikeiske tilstand.“ Review and Herald, 19. august 1890.

I de sidste dage, når Gud fornyr sin pagt med sit budholdende folk, vil Gud åbenbare et nyt navn på sig selv, således som Han gjorde, da Han fornyede pagten på Moses’ tid. De dårlige jomfruers tilstand er, at de ikke har olie, og laodikeernes tilstand er, at de er for blinde til at se, at de ikke har olie. Det er åbenbart, at hvis de dårlige jomfruer er laodikeere, så er de kloge jomfruer filadelfiere.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, så ingen lukker, og lukker, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger; se, jeg har sat foran dig en åben dør, og ingen kan lukke den; for du har kun lidt kraft og har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn.

Se, jeg vil gøre dem af Satans synagoge, som siger, at de er jøder, og ikke er det, men lyver; se, jeg vil få dem til at komme og tilbede for dine fødder og erkende, at jeg har elsket dig. Fordi du har holdt fast ved mit ord om tålmodig udholdenhed, vil også jeg bevare dig fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for at prøve dem, der bor på jorden.

Se, jeg kommer snart; hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din krone. Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3:7–13.

Filadelfierne repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusind, og de får det løfte, at Gud vil skrive sit nye navn på dem. Når Herren indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind, vil Han åbenbare et nyt navn for sig selv. Abraham fik af Herren at vide, at Han var Gud den Almægtige.

Og da Abram var nioghalvfems år gammel, åbenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud; vandr for mit åsyn, og vær ustraffelig. Og jeg vil oprette min pagt

mellem mig og dig, og jeg vil gøre dig overmåde talrig. Da faldt Abram på sit ansigt, og Gud talte med ham og sagde: Hvad mig angår, se, min pagt er med dig, og du skal være fader til mange folkeslag. Dit navn skal ikke mere være Abram, men dit navn skal være Abraham; thi til fader for mange folkeslag har jeg gjort dig. 1 Mosebog 17:1–5.

Da Herren først indgik pagt med et udvalgt folk på Abrahams tid, identificerede Han sig selv som den almægtige Gud. Da Han videreførte sit pagtsforhold på Moses' tid, identificerede Han sig for første gang som JEHOVA. Da Jesus kom for at stadfæste pagten med de mange i én uge, åbenbarede Han et nyt navn på Gud, som kun var blevet udtalt én gang i Det Gamle Testamente, og det af en babylonier.

Da blev kong Nebukadnezar forfærdet og rejste sig hastigt; han tog til orde og sagde til sine rådmænd: Har vi ikke kastet tre mænd bundne ind midt i ilden? De svarede og sagde til kongen: Det er sandt, o konge. Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire mænd gå frit omkring midt i ilden, og de har ingen skade lidt; og den fjerdes skikkelse er som Guds Søn. Daniel 3,24.25.

Det er meget let at fastslå, at Daniels tredje kapitel identificerer søndagsloven i De Forenede Stater. I Daniels tredje kapitel repræsenterer Shadrak, Meshak og Abed-Nego de hundrede og fireogfyrre tusinde. De hundrede og fireogfyrre tusinde er dem, som fornyer pagten for sidste gang. I Daniels tredje kapitel ser vi en profetisk illustration af søndagslovens og den sene regns historie. Kristus var og vil være i forfølgelsens ild sammen med sine tre trofaste, som ikke blot repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusinde, men også de tre engles budskaber. I ilden, som er et forbillede på søndagslovskrisen, identificeres Han med et af sine navne, og det er et navn, som ikke ville blive indført i historien, før Kristus kom som Guds Søn. I illustrationen i tredje kapitel ser vi dem, som fornyer pagten ved verdens ende, stå i samvirke med Kristus under den endelige krise, og Han har et navn, som intet menneske kendte.

Før jeg fjerner mig alt for langt fra vores betragtning af den egyptiske udfrielse som et billede på søndagsloven i Amerikas Forenede Stater, bør vi minde os selv om, at der før den første af de ti plager begyndte i Egypten, var en virkelig sabbatsagitation.

Og Farao sagde: Se, landets folk er nu talrigt, og I lader dem hvile fra deres byrder. Og Farao bød samme dag folkets fogeder og dets opsynsmænd og sagde: I skal ikke mere give folket halm til at lave mursten, som hidtil; lad dem selv gå ud og sanke halm. Men det antal mursten, som de hidtil har lavet, skal I pålægge dem; I må ikke mindske det det mindste; for de er dovne, derfor råber de og siger: Lad os gå hen og ofre til vor Gud. Lad arbejdet gøres tungere for mændene, så de må slide med det, og lad dem ikke agte på tomme ord. Og folkets fogeder og dets opsynsmænd gik ud, og de talte til folket og sagde: Så siger Farao: Jeg vil ikke give jer halm. Gå selv hen og skaf jer halm, hvor I kan finde den; men intet af jeres arbejde skal formindskes. Så blev folket spredt ud over hele Egyptens land for at samle stubbe i stedet for halm. Og fogederne drev på dem og sagde: Fuldfør jeres arbejde, jeres daglige opgaver, som da der var halm. Og israelitternes opsynsmænd, som Faraos fogeder havde sat over dem, blev slået og spurgt: Hvorfor har I ikke fuldført jeres foreskrevne antal mursten hverken i går eller i dag som hidtil? Da kom israelitternes opsynsmænd og råbte til Farao og sagde: Hvorfor

handler du således mod dine tjenere? Der bliver ikke givet halm til dine tjenere, og de siger til os: Lav mursten; og se, dine tjenere bliver slået, men skylden ligger hos dit eget folk. Men han sagde: I er dovne, dovne er I; derfor siger I: Lad os gå hen og ofre til Herren. Gå derfor nu hen og arbejd; for der skal ikke gives jer halm, men det foreskrevne antal mursten skal I levere. Og israelitternes opsynsmænd så, at de var ilde stedt, da der blev sagt: I må ikke mindske det mindste af jeres daglige antal mursten. 2 Mosebog 5:5–19.

Før søndagsloven vil der være en tiltagende agitation mod dem, der holder sabbatten på den syvende dag, ligesom der var op til plagerne over Egypten. Moses var den, som både egypterne og hebræerne identificerede som den, der forårsagede al uroen, ligesom Akab anklagede Elias for.

Og det skete, da Akab så Elias, at Akab sagde til ham: Er det dig, som volder Israel ulykke? Og han svarede: Jeg har ikke voldt Israel ulykke; men du og din faders hus, fordi I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alerne. 1 Kong. 18,17-18.

Beretningen om Moses illustrerer søndagslovens historie, og beretningen om Elias illustrerer søndagslovens historie. Sammen eller hver for sig er Moses og Elias symboler. Ved Kristi forklarelse repræsenterede de sammen de hundrede og fireogfyrre tusind, som ikke dør, og dem, som dør i Herren. Moses blev oprejst, Elias døde aldrig. De er også de to profeter, som er folkets plageåndere i Åbenbaringen elleve. Meget sandhed fremstilles ved Moses og Elias som symboler, og vi håber senere at kunne behandle dette.

Se, jeg vil sende jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med forbandelse. Malakias 4,5-6.

Lige før menneskets nådetid afsluttes, skal «profeten Elias» fremtræde med et særligt budskab, som vender «fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre». Profeterne vidner alle om verdens ende, og de er alle enige med hinanden.

Og profeternes ånder er profeterne underordnede. For Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud, sådan som i alle de helliges menigheder. 1 Korintherbrev 14:32, 33.

Elias' budskab kommer umiddelbart før Herrens store og frygtelige dag; derfor er det netop det samme særlige budskab i Johannes' Åbenbaring, som fremstilles som „Jesu Kristi åbenbaring“. Når „tiden er nær“, viser Elias' særlige budskab Guds „tjenere de ting, som snart må ske“.

Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der snart skal ske; og han sendte den og kundgjorde den ved sin engel for sin tjener Johannes, som har vidnet om Guds ord og om Jesu Kristi vidnesbyrd og om alt det, han så. Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,1–3.

Læg mærke til, at når Malakias bruger Elias som et symbol, medtager han en direkte henvisning til lydighed mod budene.

Kom min tjener Moses' lov i hu, som jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med vedtægter og domme. Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med band. Malakias 4:4–6.

Disse tre vers er de sidste i Det Gamle Testamente og indeholder Det Gamle Testaments sidste løfte såvel som en understregning af at holde de ti bud. Der er syv »saligprisninger« i Johannes' Åbenbaring, og den sidste er en saligprisning over dem, som holder de ti bud.

Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Salige er de, som holder hans bud, for at de må have ret til livets træ og gå ind gennem portene i byen. Åbenbaringen 22:13, 14.

Det sidste løfte i Det Gamle Testamente siger os, at vi skal „huske“ de ti bud, men ved dermed at gøre det fremhæver det det ene bud, som indeholder befalingen om at „huske“.

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig. Seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning. Men den syvende dag er Herren din Guds sabbat; på den må du ikke gøre noget arbejde, hverken du eller din søn eller din datter, din træl eller din trælkvinde, dit kvæg eller den fremmede, som er inden for dine porte. Thi på seks dage skabte Herren himlen og jorden, havet og alt, hvad der er i dem, og hvilede på den syvende dag; derfor velsignede Herren sabbatsdagen og helligede den. 2 Mosebog 20:8–11.

Det sidste løfte i både Det Gamle og Det Nye Testamente fremhæver Guds bud med en særlig vægt på sabbatten på den syvende dag. Malakias siger, at man skal „huske“, og Johannes lader os vide, at du er salig for at gøre det. Sabbatten på den syvende dag ihukommer Guds skaberværk og hans skabende magt. Sabbatten bliver også stridspunktet i de sidste dage af jordens historie. Når Johannes nedskriver „velsignelsen“ over dem, som holder hans bud, nedskriver han ganske enkelt det, som Jesus, Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste, forkyndte. Derfor har det sidste løfte i Det Nye Testamente at gøre med sabbatten på den syvende dag og også med det guddommelige kendetegn, som identificerer enden ved begyndelsen.

Den første sandhed, der nævnes i Første Mosebog, som betyder begyndelser, identificerer Skaberen, skaberværket og lægger særlig vægt på sabbatten. Taget under ét, linje på linje, understreger begyndelsen af Det Gamle Testamente og slutningen af både Det Gamle og Det Nye Testamente Gud som Skaberen, De Ti Bud, sabbatsbuddet, og at Jesus er begyndelsen og enden.

Profeten Elias anvendes af Malakias som et symbol i Det Gamle Testaments sidste løfte, og han var den profet, der konfronterede Jezebel og Akab. Johannes' Åbenbaring anvender Jezebel som et symbol på pavedømmet og ti konger som et symbol på De Forenede Nationer. Elias' konfrontation med Akab og Jezebel repræsenterer de hundrede og fireogfyrre tusindes konfrontation med De Forenede Nationer, bemyndiget af Amerikas Forenede Stater og ledet af pavedømmet. Som konge over Israels ti nordlige stammer repræsenterede Akab den herskende magt over ti stammer og foregriber således Amerikas Forenede Stater (Akab), der bemyndiger De Forenede Nationer (ti stammer eller ti konger i Johannes' Åbenbaring sytten) til at udføre forfølgelsen af sabbatsholdere for pavedømmets (Jezebels) skyld. Når Malakias bruger Elias til at repræsentere et budskab, som

kommer før Herrens store og frygtelige dag, representerer Elias dem, der forfølges af det moderne Rom (dragen, dyret og den falske profet), ligesom han blev forfulgt af Jezebel i tre et halvt år. At sabbatten understreges ved brugen af ordet „husk“ i Malakias 4,4 følger søndagslovkrisen til det profetiske scenario, som Malakias fremstiller.

Meget mere må føjes til overvejelsen af de sandheder, som formidles ved at sammenligne begyndelsen af Det Gamle Testamente med afslutningen af Det Gamle Testamente og dernæst sammenligne begyndelsen af Bibelen med afslutningen af Bibelen. I Første Mosebog har vi Skaberen, skabelsen og sabbatten, som højtideligholder skabelsen. I Malakias har vi sabbatsbuddet identificeret som det krisespørgsmål, der leder frem til menneskenes nådetids afslutning og de syv sidste plager, eller som Malakias kalder det, „Herrens store og frygtelige dag“. Elias representerer Guds folk, som forkynder den tredje engels budskab for en døende verden.

»I dag, i Elias' og Johannes Døberens ånd og kraft, henleder budbringere, som er indsat af Gud, en domsbestemt verdens opmærksomhed på de højtidelige begivenheder, som snart skal finde sted i forbindelse med nådetidens sidste timer og Kristus Jesu åbenbarelse som kongernes Konge og herrernes Herre.« Prophets and Kings, 715, 716.

Begyndelsen af Bibelen, som også er begyndelsen af Det Gamle Testamente, identificerer den samme beretning som afslutningen på begge testamenter, men hver begyndelse og afslutning har sin egen sandhed at fremhæve og bidrage med til budskabet. I Første Mosebog er fokus på Guds handlinger; i Malakias er fokus på det budskab, der advarer om den kommende krise. Afslutningen af Åbenbaringen identificerer Alfa og Omega. I den første bog i Det Nye Testamente læser vi følgende.

Bogen om Jesu Kristi slægtsbog, Davids søn, Abrahams søn.

Abraham avlede Isak; og Isak avlede Jakob; og Jakob avlede Judas og hans brødre; og Judas avlede Fares og Zara med Tamar; og Fares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram; og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Naasson; og Naasson avlede Salmon; og Salmon avlede Boos med Rahab; og Boos avlede Obed med Rut; og Obed avlede Isaj; og Isaj avlede kong David; og kong David avlede Salomo med hende som havde vært Urias' hustru; og Salomo avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa; og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram; og Joram avlede Ozia; og Ozia avlede Joatam; og Joatam avlede Akas; og Akas avlede Esekias; og Esekias avlede Manasse; og Manasse avlede Amon; og Amon avlede Josia; og Josia avlede Jekonias og hans brødre, på den tid de ble bortført til Babylon. Og etter at de var blitt bortført til Babylon, avlede Jekonias Salatiel; og Salatiel avlede Zorobabel; og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud avlede Eljakim; og Eljakim avlede Asor; og Asor avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede Eliud; og Eliud avlede Eleasar; og Eleasar avlede Mattan; og Mattan avlede Jakob; og Jakob avlede Josef, Marias mann, av hvem Jesus ble født, han som kalles Kristus.

Således er alle slægtleddene fra Abraham til David fjorten slægtled; og fra David indtil bortførelsen til Babylon er fjorten slægtled; og fra bortførelsen til Babylon indtil Kristus er fjorten slægtled.

Med Jesu Kristi fødsel gik det således til: Mens hans moder Maria var trolovet med Josef, før de var kommet sammen, viste det sig, at hun var med barn ved Helligånden. Men Josef, hendes mand, som var en retfærdig mand og ikke ville udsætte hende for offentlig skam, besluttede at skille sig fra hende i stilhed. Men mens han tænkte over dette, se, da viste Herrens engel sig for ham i en drøm og sagde: Josef, Davids søn, frygt ikke for at tage Maria, din hustru, til dig; thi det, som er undfanget i hende, er af Helligånden.

Og hun skal føde en søn, og du skal give ham navnet JESUS; thi han skal frelse sit folk fra deres synder. Men alt dette skete, for at det skulle opfyldes, som Herren havde talt ved profeten, der siger: Se, en jomfru skal blive med barn og føde en søn, og de skal give ham navnet Emmanuel, hvilket udlagt er: Gud med os. Da Josef var vågnet af søvnen, gjorde han, som Herrens engel havde befalet ham, og tog sin hustru til sig. Og han kendte hende ikke, før hun havde født sin førstefødte søn; og han gav ham navnet JESUS. Matthæus 1:1–25.

Begyndelsen af Det Nye Testamente stemmer overens med begyndelsen og afslutningen af Det Gamle Testamente og afslutningen af Det Nye Testamente, idet den fremhæver Guds skabende magt; thi den magt, Kristus anvendte til at skabe alle ting på seks dage, er den samme magt, som Han bruger til at „frelse sit folk fra deres synder“. Ordet Emmanuel betyder, som stedet citerer fra Esajas' skrifter, „Gud med os“. Han bor i sit folk ved at forene sin guddommelighed med vor menneskelighed, og dette var netop den forening, Han fuldbyrdede, da Han blev inkarneret i Maria.

"Intet mindre end fuldkommen lydighed kan opfylde målestokken for Guds krav. Han har ikke ladet sine krav være ubestemte. Han har ikke påbudt noget, som ikke er nødvendigt for at bringe mennesket i harmoni med sig. Vi skal pege syndere hen på hans karakterideal og lede dem til Kristus, ved hvis nåde alene dette ideal kan nås.

„Frelseren tog menneskeheds skrøbeligheder på sig og levede et syndfrit liv, for at mennesker ikke skulle frygte, at de på grund af den menneskelige naturs svaghed ikke kunne sejre. Kristus kom for at gøre os til ‘delagtige i guddommelig natur,’ og Hans liv vidner om, at menneskelighed, forenet med guddommelighed, ikke begår synd.“ Ministry of Healing, 180.

Begyndelsen af Det Nye Testamente angiver, hvor, hvornår og hvorfor Jesus påtog sig vor menneskelige natur. Han gjorde det for at demonstrere, at menneskelig kraft i forening med guddommelig kraft ikke synder. Synd er lovovertrædelse, og Malakias siger, at vi skal „huske“ loven. Johannes oplyser os om, at de, som holder loven, og derfor de, som ikke synder, kan gå ind gennem de himmelske porte. Matthæus fastslår, at en synder kan overvinde synden, ligesom Kristus overvandt. Når vi har Kristus i os (herlighedens håb), har vi den skabende kraft i os, som skabte universet. Denne mulighed blev tilvejebragt ved, at Kristus valgte at træde ind i den menneskelige familie og for resten af evigheden ikke alene at blive Guds Søn, men også Menneskesønnen.

Der er et særligt sandhedsbudskab, som åbnes for Guds folk fra Johannes' Åbenbaring lige før menneskenes nådetid afsluttes. Dette særlige budskab er også Malakias' »Elias-budskab«, som forkyndes umiddelbart før »Herrens store og frygtelige dag«.

Ved begyndelsen af begge Testamenter og ved afslutningen af Det Nye Testamente får vi bestemte egenskaber ved Gud identificeret. I Første Mosebog er Han Skaberen, og ved afslutningen af Johannes' Åbenbaring er Han Alfa og Omega. Ved begyndelsen af Det Nye Testamente bliver Han Menneskesønnen. Og ved afslutningen af Det Gamle Testamente finder vi det princip, som budbringeren Elias anvender for at fuldbyrde det budskab, han skulle forkynde, nemlig at vende fædrenes hjerter til børnene og omvendt.

Det profetiske princip, som Elias anvender for at fremføre sit advarselsbudskab, er netop det, som Johannes blev befaleet at gøre i Åbenbaringen. Elias „skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre“, og Johannes fik befaling om at skrive det, som da var, og derved ville han samtidig skrive det, som skulle komme. Johannes blev brugt til at illustrere, hvordan alfa-og-omega-princippet virker i det profetiske Ord, og Elias vil bygge sit budskab på det samme princip. Når vi sammenligner begyndelsen af Bibelen med slutningen af Bibelen, sammenligner vi Det Gamle med Det Nye. En far er begyndelsen på sit barn, og barnet er afslutningen på faderen. De hundrede og fireogfyrre tusinde er den sidste generation af Abrahams børn, og den historie, hvor Gud indgik pagt med Abraham, er et forbillede på den historie, hvor Gud fornyer den pagt med de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Derfor er det af tro, for at det kan være af nåde, for at løftet kunne være sikkert for hele slægten; ikke blot for den, som er af loven, men også for den, som er af Abrahams tro, han som er fader til os alle. Romerbrevet 4:16.

Elias' budskab repræsenterer princippet om alfa og omega, for fædrene er alfa, og børnene er omega. Elias' budskab skulle vende fædrenes hjerter til børnene. Kristus identificerede Johannes Døberen som Elias, og Ellen White identificerede William Miller som både Elias og Johannes Døberen. Budskabet fra alle disse repræsentative mænd blev fremstillet som at vende fædrenes hjerter til børnene og omvendt. Dette værk repræsenterer budskabets virkning ved at vende menneskers hjerter til deres himmelske Fader, men det betyder mere, for det er et symbol på værket. I Bibelens profeti har symboler mere end én betydning og må identificeres ud fra sammenhængen.

”Hvad var det, der gjorde Johannes Døberen stor? Han lukkede sit sind for den mængde af traditioner, som blev fremlagt af lærerne i det jødiske folk, og åbnede det for den visdom, som kommer ovenfra. Før hans fødsel vidnede Helligånden om Johannes: 'Han skal være stor i Herrens øjne og skal hverken drikke vin eller stærk drik; og han skal fyldes med Helligånden.... Og mange af Israels børn skal han omvende til Herren deres Gud. Og han skal gå foran Ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de udydige til de retfærdiges visdom, for at berede et folk, som er gjort rede for Herren.' Luk. 1,15–17.”
Counsels to Parents, Teachers and Students, 445.

Budskabet er udformet således, at de, som vælger at høre, vil vende deres hjerter til den himmelske Fader; men det primære profetiske princip, som vil blive anvendt til at formidle advarselsbudskabet, vil være, at Kristus er Alfa og Omega, den første og den sidste, begyndelsen og enden. Elias-budskabet er baseret på fremstillingen af Guds profetiske Ord ud fra det perspektiv, at Jesus Kristus er Guds Ord, og de regler, som styrer Bibelen, er også egenskaber ved

Hans karakter.

„Guds lov er lige så hellig som Gud selv. Den er en åbenbaring af hans vilje, en gengivelse af hans karakter, udtrykket for guddommelig kærlighed og visdom. Skaberværkets harmoni afhænger af, at alle væsener, alt, levende og livløst, er i fuld overensstemmelse med Skaberens lov. Gud har fastsat love for styringen ikke blot af levende væsener, men af alle naturens virkninger. Alt er underlagt faste love, som ikke kan tilsidesættes. Men mens alt i naturen styres af naturlove, er mennesket alene, af alt det, som bor på jorden, underlagt moralloven. Mennesket, skabelsens kronende værk, har Gud givet evne til at forstå hans krav, til at fatte retfærdigheden og godheden i hans lov og dens hellige krav på ham; og af mennesket kræves urokkelig lydighed.“ Patriarchs and Prophets, 53.

Alt (og dette ville indbefatte Bibelen, for Bibelen er noget, og hvis den er noget, så er den en del af alt) er underlagt faste love. Bibelen har faste love eller regler, som styrer dens rette fortolkning. En af disse regler er, at Bibelen identificerer enden på en ting med begyndelsen på en ting. Jesus er Guds Ord, og Han er den første og den sidste, og det er en „fast lov“ og en egenskab ved Hans karakter.

Vi brugte denne introduktion af Elias til at vise, at begyndelsen og afslutningen af både Det Gamle og Det Nye Testamente stemmer overens. Afslutningen af Bibelen, som også er afslutningen på Johannes' Åbenbaring, stemmer ligeledes overens med begyndelsen af Åbenbaringen. Fem vidner om de samme sandheder, baseret på det princip, som er en egenskab ved Guds karakter, at Guds Ord altid illustrerer enden på en ting ved begyndelsen af den ting. Denne virkelighed er en del af, hvad det betyder, at Jesus Kristus er Alfa og Omega.

„For apostlen Johannes på øen Patmos blev der åbnet scener af dyb og gribende betydning i menighedens erfaring. Emner af brændende interesse og vidtrækkende vigtighed blev fremstillet for ham i billeder og symboler, for at Guds folk kunne få klar forståelse af de farer og kampe, der lå foran dem. Den kristne verdens historie helt frem til tidens afslutning blev åbenbaret for Johannes. Med stor tydelighed så han Guds folks stilling, farer, kampe og endelige udfrielse. Han nedskriver det afsluttende budskab, som skal modne jordens høst, enten som neg til den himmelske lade eller som risknipper til den sidste dags ild.”

I et syn så Johannes de prøvelser, som Guds folk ville udholde for sandhedens skyld. Han så deres urokkelige fasthed i lydigheden mod Guds bud over for de undertrykkende magter, som søgte at tvinge dem til ulydighed, og han så deres endelige sejr over dyret og dets billede.

„Under symbolerne af en stor ildrød drage, et leopardlignende dyr og et dyr med lammeagtige horn blev de jordiske regeringer, som i særlig grad ville gøre sig skyldige i at nedtræde Guds lov og forfølge Hans folk, fremstillet for Johannes. Krigen føres videre indtil tidens afslutning. Guds folk, symboliseret ved en hellig kvinde og hendes børn, blev fremstillet som værende stærkt i mindretal. I de sidste dage fandtes kun en rest tilbage. Om disse siger Johannes, at de er „dem, som holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd.““

„Gennem hedenskabet og dernæst gennem pavedømmet udøvede Satan sin magt i mange århundreder i et forsøg på at udslette Guds trofaste vidner fra jorden. Hedninger og papister

blev drevet af den samme dragens ånd. De adskilte sig kun deri, at pavedømmet, idet det foregav at tjene Gud, var den farligere og grusommere fjende. Gennem romerkirkens mellemkomst tog Satan verden til fange. Guds bekendende kirke blev revet med ind i dette bedrag, og i mere end tusind år led Guds folk under dragens vrede. Og da pavedømmet, berøvet sin styrke, blev tvunget til at ophøre med forfølgelsen, så Johannes en ny magt stige frem for at gentage dragens røst og videreføre det samme grusomme og gudsbespottelige værk. Denne magt, den sidste, som skal føre krig mod kirken og Guds lov, blev symboliseret ved et dyr med lammehorn. De dyr, der gik forud for det, var steget op af havet, men dette steg op af jorden og repræsenterer den fredelige fremkomst af den nation, som symboliseres. De „to horn som et lam“ fremstiller på treffende vis De Forenede Staters regerings karakter, sådan som den kommer til udtryk i dens to grundlæggende principper, republikanisme og protestantisme. Disse principper er hemmeligheden bag vor magt og velstand som nation. De, som først fandt et tilflugtssted ved Amerikas kyster, glædede sig over, at de havde nået et land frit for pavedømmets hovmodige krav og den kongelige magts tyranni. De besluttede at oprette en regering på det brede grundlag af borgerlig og religiøs frihed.“

„Men den strenge optegning med den profetiske pen åbenbarer en forandring i dette fredelige billede. Dyret med de lammelige horn taler med en drages røst og ‘udøver den første dyrets hele magt for dets øjne’. Profetien erklærer, at det vil sige til dem, som bor på jorden, at de skal gøre et billede til dyret, og at ‘det får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at tage et mærke på deres højre hånd eller på deres pande; og at ingen kan købe eller sælge uden den, som har mærket eller dyrets navn eller dets navns tal.’ Således følger protestantismen i pavedømmets fodspor.“

Det er på denne tid, at den tredje engel ses flyve midt over himlen og forkynde: »Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, da skal han drikke af Guds vredes vin, som er skænket ublandet i hans harmes bæger.« »Her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.« I skarp modsætning til verden står den lille skare, som ikke vil vige fra deres troskab mod Gud. Det er dem, om hvem Esajas taler som dem, der udbedr det brud, som var blevet gjort i Guds lov, dem, der genopbygger de gamle ruiner og rejser grundvolden fra slægt til slægt.

„Den højtideligste advarsel og den frygteligste trussel, der nogen sinde er rettet til dødelige, er den, som indeholdes i den tredje engels budskab. Den synd, som nedkalder Guds vrede, ublandet med barmhjertighed, må være af den mest afskyelige karakter. Skal verden lades i mørke med hensyn til denne synds natur? — Aldeles ikke. Gud handler ikke således med sine skabninger. Hans vrede rammer aldrig synder, der er begået i uvidenhed. Før hans domme bringes over jorden, må lyset vedrørende denne synd fremstilles for verden, for at mennesket kan vide, hvorfor disse domme skal ramme, og kan få anledning til at undfly dem.

“Budskabet, som indeholder denne advarsel, er det sidste, der skal forkyndes før Menneskesønnens åbenbarelse. De tegn, som Han selv har givet, erklærer, at Hans komme er nær forestående. I næsten fyrre år har den tredje engels budskab lydt. I udfaldet af den store strid fremtræder to parter: de, som ‘tilbeder dyret og dets billede’ og modtager dets mærke, og de, som modtager ‘den levende Guds segl’, og som har Faderens navn skrevet på deres pander.

Dette er ikke et synligt mærke. Tiden er kommet, da alle, som har interesse for deres sjæls frelse, alvorligt og højtideligt bør spørge: Hvad er Guds segl? og hvad er dyrets mærke? Hvordan kan vi undgå at modtage det?"

„Guds segl, tegnet eller mærket på hans myndighed, findes i det fjerde bud. Dette er den eneste forskrift i Dekalogen, der henviser til Gud som himlens og jordens Skaber og klart adskiller den sande Gud fra alle falske guder. Gennem hele Skriften fremføres kendsgerningen om Guds skabende magt som bevis på, at han er ophøjet over alle hedenske guddomme.

Sabbatten, som er påbudt ved det fjerde bud, blev indstiftet for at mindes skabelsens værk og således til stadighed holde menneskenes sind rettet mod den sande og levende Gud. Hvis sabbatten altid var blevet holdt, ville der aldrig have været en afgudsdyrker, en ateist eller en vantro. Den hellige overholdelse af Guds hellige dag ville have ledt menneskenes tanker til deres Skaber. Naturens ting ville have bragt Ham i erindring, og de ville have vidnet om Hans magt og Hans kærlighed. Sabbatten i det fjerde bud er den levende Guds segl. Den peger på Gud som Skaberen og er tegnet på Hans retmæssige myndighed over de væsener, Han har skabt.

“Hvad er da dyrets mærke, hvis det ikke er den falske sabbat, som verden har antaget i stedet for den sande?"

Den profetiske erklæring om, at pavedømmet skulle ophøje sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, er blevet slående opfyldt ved forandringen af sabbatten fra ugens syvende til dens første dag. Overalt, hvor den pavelige sabbat æres frem for Guds sabbat, dér ophøjes syndens menneske over himmelens og jordens Skaber.

„De, som hævder, at Kristus ændrede sabbatten, modsiger direkte hans egne ord. I sin bjergprædiken erklærede han: 'Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne; jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. For sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel på nogen måde forgå af loven, før det hele er sket. Den, som derfor bryder blot et af disse mindste bud og lærer mennesker det samme, skal kaldes den mindste i Himmeriget; men den, som gør og lærer dem, han skal kaldes stor i Himmeriget.'"

"Romersk-katolikker anerkender, at forandringen af sabbatten blev foretaget af deres kirke, og de henviser netop til denne forandring som bevis på denne kirkes højeste myndighed. De erklærer, at protestanter ved at holde ugens første dag som sabbat anerkender dens magt til at lovgive i guddommelige anliggender. Den romerske kirke har ikke opgivet sit krav på ufejlbarlighed, og når verden og de protestantiske kirker antager den falske sabbat, som den har skabt, anerkender de i virkeligheden dens krav. De kan påberåbe sig apostlenes og kirkefædrenes autoritet til forsvar for denne forandring, men fejlslutningen i deres ræsonnement er let at gennemskue. Papisten er skarpsindig nok til at se, at protestanterne bedrager sig selv og med vilje lukker øjnene for sagens kendsgerninger. Efterhånden som søndagsinstitutionen vinder frem, glæder han sig i forvisning om, at den til sidst vil bringe hele den protestantiske verden ind under Roms banner." Signs of the Times, 1. november 1899.